

[Aksel Larsen.]

overensstemmelse med folketingets arbejde og arbejdsmetode og på foranledning af folketingets medlemmer. Hvis det var en tryksag, som på en eller anden måde blandede sig i folketingets sager, kunne den hverken omdeles i salen eller i folketingets garderobe. Hvis man ønskede, at den skulle tilstilles folketingets medlemmer, måtte den sendes pr. post til hvert enkelt folketingsmedlem. Jeg ved ikke, om denne regel er blevet ændret — jeg er jo ikke medlem af præsidiet — men jeg gør kun opmærksom på, at sådan har reglerne været i hvert fald hidtil. Jeg er et af de medlemmer i denne sal, som bedst kender disse regler, og jeg er i stand til at dokumentere det, hvis det ønskes.

Lad mig dernæst sige, at det er jo rigtigt — og jeg kan ikke se, at der er noget odøst i det — at udvalget i temmelig høj grad har fungeret som en art studiekreds i nationaløkonomi, og jeg finder, at det var ganske udmærket. Regeringen måtte ikke kunne forvente, at fordi den kommer med et sådant lovforslag om forøgede afgifter, skal det gå glat igennem, navnlig når det viser sig, at begrundelsen for forslaget er tyndere end tynd.

Da forslaget blev fremsat, blev det begrundet med, at det var nødvendigt at skaffe staten disse ekstraindtægter på 400-500 mill. kr. om året for at skaffe dækning for de udgifter, statskassen ville få ved betalingen af tjenestemændenes efterslæb. Derfor kom man med forslaget; men man har frafaldet denne begrundelse. Man har måttet frafalde den, bl. a. fordi den højtærede finansminister både i tinget og andetsteds har bebudet, at man til foråret vil komme med et kompleks af nye skatte- og afgiftslove, som tilsigter i hvert fald at skaffe staten 1.500 mill. kr. mere om året; men når det er tilfældet, kunne det da ikke være så nødvendigt at skaffe 400-500 mill. kr. til dækning nu. Og dernæst ligger det jo sådan — hvis vi skal regne med den oversigt, vi har fået fra nationalbanken — at der på finans-

ministeriets løbende konto står 2.181 mill. kr.; så det er jo ikke sådan, at staten ligefrem mangler småpenge. Når vi alligevel kan regne med, at regeringen vil komme med en hel række lovforslag om betydelige nye skatteindtægter, der formodentlig skulle træde i kraft fra 1. april, altså fra begyndelsen af næste finansår, så kan man sige sig selv, at så kunne det ikke være nødvendigt allerede på nuværende tidspunkt at vedtage afgiftslove, der skulle gælde for fem fjerdingår eller mere. Det kunne naturligvis være nødvendigt, hvis staten stod og manglede småpenge og derfor ikke var i stand til at afholde udgiften til tjenestemandslønningernes forhøjelse i januar kvartal, men da disse udgifter højt regnet drejer sig om 110 mill. kr., tror jeg, enhver vil erkende, at det havde statskassen nok klaret.

Men den højtærede finansminister er jo også faldet tilbage på et helt andet argument; han siger, at vi skal have disse nye afgiftslove, fordi enhver købekraftsudpumpning — som den, der nu sker ved, at tjenestemændene får lønforhøjelse — skal og må øjeblikkelig modsvares af en tilsvarende købekraftsinddragning igennem nye afgiftslove. Ja, jeg bekender, at jeg ikke helt forstår dette argument, og jeg finder det uhyre betænkeligt, hvis regeringen virkelig har det synspunkt og vil forsøge at praktisere noget sådant, for det vil jo altså sige, at lønmodtagerne skal indstille sig på, at ligegyldigt hvornår, hvor og hvor meget eller hvor lidt de får i lønforhøjelse, så skal det tages fra dem ved hjælp af indirekte skatter og afgifter på samme tid.

Dernæst vil jeg tillade mig at sige, at hvis man virkelig anser det for nødvendigt at begrænse forbruget, så findes der jo andre midler end det, man her havde foreslået fra regeringens side, men ganske vist kun i meget ringe grad får lov til at tage i anvendelse, nemlig forhøjelse af priserne. Jeg vil samtidig tillade mig at sige, at indtægter til statskassen i det omfang, staten får forøgede udgifter, kan skaffes på en anden og rimeligere måde end den, regerin-